

ce-i este propriu îi conferă ceva demiurgic. Vorbesc, evident, de adevăratul critic, iar nu de cel improvizat, ce se crede îndrituit să exercite prin actul său o *putere*, menită să intimideze și să domine.

*

Îndemn. A nu-l judeca pe altul (a observa, dar a nu condamna!), iată un îndemn hristic foarte judicios. De ce? Din mai multe motive, cred. Întâi, pentru că nu cunoaștem circumstanțele în care s-a produs eroarea lui. Mulți factori interiori și exteriori pot explica, neîndoielnic, o anume obnubilare. Este oare sigur că noi ne-am fi descurcat mai bine în situația dată? Poate că, la rândul nostru, vom ceda mai târziu unor presiuni, într-un concurs de împrejurări similar.

Apoi, fiindcă nu trebuie judecat omul dinspre exterior spre interior, ci invers. El este Sinele atotputernic, atotștiutor, chiar și când greșește.

Iar Sinele – esența, substratul – ESTE. Deși latent, ascuns înăuntru, în incinta sacră (*sanctum sanctorum!*) a ființei noastre, *există*, nediminuat, fără întrerupere, încât, în pofida invizibilității sau inactualității sale (în sensul că încă nu a fost revelat, scos la lumină), *în funcție de El* se cade să apreciem circumstanțele, ca și cum L-am percepe în întreaga-i glorie, iar nu de umana limită. Persoana a greșit din ignoranță și neștiință, nu dintr-o anomalie structurală. Judecarea drastică a cuiva (condamnarea, de fapt) echivalează cu o absolutizare a ipostazei sale inadecvate, operațiune prin care am reduce făptura la greșeala sa. Noi trebuie să imblânzim un pic lucrurile, astfel încât subiectul respectiv să poată face un pas mai departe, ieșind din eroare lin, nu prin violență. Dacă vom fi îngăduitori, vom sesiza comorile din interiorul său.

Și, în al treilea rând, se cuvine să avem compasiune pentru suferința omenească. Să nu turnăm gaz peste foc, încrezători, dimpotrivă, că, în cazul conștientizării propriei insuficiențe, subiectul nu ar fi procedat așa. A fi ignorant, cu puterea de a discerne și conștiința inautentice, tulburate, ține de suferință, de neîmplinire. Să fim blânzi, să fim mângâietori, sporind binele. Nu vorbesc *in abstracto*. Mama mea face astfel de o viață, uimindu-i, pe toți cei ce o cunosc, prin bunătatea ei cvasisupranaturală.

NICOLAE M. CONSTANTINESCU

Marginalii la numărul aniversar al unei reviste cu rădăcini în toate satele și orașele României

La sfârșitul anului 1990, când evenimentele politice care se derulau pe pământ românesc erau foarte tulburi, din inițiativa și prin strădaniile medicului, scriitorului, fostului deținut politic Banu Rădulescu a apărut o revistă. Fondatorul a adunat în jurul său un colectiv mare de elite ale vieții politice, culturale, științifice românești și revista a apărut sub egida Uniunii Scriitorilor din România. Numele ei a fost fericit ales: „Memoria. Revista gândirii arestate”. Ceva mai frumos și mai semnificativ nici că se putea! Apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România.

Ea nu a fost mediatizată de televiziune, nici de cea mai mare parte a presei, nici prin școli și facultățile de profil, iar cei cu suflet mic îi doreau o grabnică dispariție. Nu pentru că revista nu ar fi fost de calitate, ci pentru adevărurile cuprinse între paginile ei, adevăruri care deranjau în primul rând pe cei ce acaparaseră puterea și se simțeau în pericol de a fi demascați. Cu toate piedicile întâmpinate revista a continuat să apară și a ajuns acum la numărul 120. Ea a câștigat încrederea cititorilor în țară și peste hotare. Este așteptată cu nerăbdare peste tot.

În discursul ținut la 25 octombrie 2011 în fața Parlamentului României, regretatul Rege Mihai a spus: „cele mai importante lucruri de dobândit, după libertate și democrație sunt identitatea și demnitatea noastră de Români”. Din păcate începând cu ultima zi a lui decembrie 1947, în întreaga perioadă comunistă și cu precădere în cea postcomunistă, am asistat – cu o scurtă întrerupere – la deteriorarea noțiunilor de demnitate, de onoare, de păstrare cu strășnicie a cuvântului dat, piloni pe care se structurează dragostea de neam și de țară. Fiindcă toate aceste trăsături de caracter se formează prin

mărturie acestor treceri în eternitate pe frontul apărării demnității noastre de români.

Repet acum un lucru pe care l-am mai spus și nu voi înceta să-l repet : criminala orânduire comunistă a avut drept ținte desființarea proprietății private pentru a-l transforma pe individ din independent social în dependent și deci manevrabil, apoi și-a propus înlocuirea credinței în Dumnezeu cu obediența față de conducerea partidului și față de secretarul său general, care se demiurgiza. Altă țintă a fost eliminarea simbolurilor și în primul rând a simbolului regal, alături de distrugerea elitelor pentru a-i lipsi pe tineri de modele demne de urmat.

Ileana Mateescu ne prezintă în acest număr al revistei cazul ministrului liberal Dumitru Alimănișteanu, finanțist de mare calitate, descendent al unei familii boierești din Muscel, ctitor de biserici în zona natală. Persoană demnă, Dumitru Alimănișteanu nu acceptă colaborarea cu securitatea după 5 ani de detenție și domiciliu obligator în comuna Rubla, este rejudecat cu sentință de 25 de ani închisoare, eliberat în 1963 și mort călcat de tramvai, de fapt aruncat în fața tramvaiului dintr-o mașină a securității. Lui Dumitru Alimănișteanu nu i se putuse incrimina nici o vină încadrabilă juridic. Au rămas deci ca puncte imputabile originea lui, apartenența sa la partidul liberal și meritele lui profesionale, acestea fiind principalele acuze de fapt ale unei vieți tragice, care este mai mult decât elocventă pentru ceea ce a însemnat opresiunea comunistă exercitată prin brațul ei înarmat – securitatea.

În 1999, fiind la Los Angeles în calitate de Consul General al României am vizitat Muzeul Shoah condus de Steven Spielberg, celebrul regizor. Menționez că termenul „shoah” este de origine ebraică și înseamnă pustietate și devastare. El a fost folosit pentru a descrie genocidul comis de Germania nazistă în timpul celui de al doilea război mondial. Din discuția pe care am avut-o cu Steven Spielberg am aflat că pentru el cele câteva zeci de mii de înregistrări cu relatăriile supraviețuitorilor opresiunii naziste reprezintă cea mai importantă sursă pentru istorisirea unei perioade pe care omenirea nu ar mai trebui să o cunoască.

În numărul pe care vi-l prezint, doctorul în istorie Viorica Olaru este autoarea unui material cu caracter didactic intitulat: „Învățarea prin cercetare”, în care detaliază

modul de colectare al istoriilor povestite de supraviețuitorii basarabeni ai terorii staliniste. În medicină pentru punerea unui diagnostic există un capitol intitulat istoricul bolii, în care bolnavul povestește care îi este suferința, dar medicul intervine prin întrebări țintite și la obiect pentru a defini simptomele și semnele bolii. Unul dintre măștrii mei, profesorul Ion Juvara, preciza că după un istoric bine condus, diagnosticul se conturează în majoritatea cazurilor. Același lucru îl precizează și doamna Viorica Olaru, care a redactat un chestionar cu întrebările ajutătoare pentru evidențierea elementele caracteristice vieții unui deportat basarabean în Nordul Siberiei. Așa s-au putut afla adevăruri cutremurătoare privind limita de suportabilitate a celor aflați mereu între viață și moarte.

Nemernicia regimului comunist din România s-a dezvăluit și din modul abject în care neputând pedepsi pe așa zisul făptaș, organele securității s-au năpustit asupra familiei acestuia. Este cazul dr. Alexandru Birkle – reputat medic legist – care a făcut parte din comisia internațională, trimisă să dezlege omuciderea a mii de ofițeri polonezi la Katin. Dezgroparea cadavrelor a dovedit fără dubii că făpțașii au fost sovieticii: perioada masacrului, tipul de gloanțe folosite, etc. Dr. Birkle reușește să fugă din țară în 1946 și atunci „organele” s-au năpustit cu toată cruzimea asupra soției și fiicei doctorului, care au fost arestate, condamnate și chinuite pentru crime de război. Aceasta este adevărata față a unui regim comunist, care trebuie arătată mai ales tinerilor prea ușor atrași de cântecele de sirena ale stângii mondiale.

Dacă religia creștină ne învață că „numai adevărul ne va mântui” atunci să facem din aflarea și difuzarea adevărului rațiunea noastră de a fi. Ori pentru această uriașă lucrare cu efecte incalculabile pe termen lung avem o acută nevoie de Monarhie, de modelul Regal, care pe lângă separarea puterilor în stat, să redea românilor încrederea în ei înșiși, certitudinea că onorabilitatea, stima și respectul nu sunt vorbe în vânt, vorbe goale, fără conținut. Ele reprezintă însăși „matricea noastră stilistică”, așa cum o definea Lucian Blaga, gândindu-se că poporul nostru a avut Voievozi, Domni și Regi ca exemple de urmat.

Director al Fundației Memoria
Dr. NICOLAE M. CONSTANTINESCU